

τικῶν ἐπισκεπτῶν) Λέσβ. || Γνωμ. "Οποίους 'πουνδέχῃτι κι 'πρηιτῇ τὸν ξένου κι τοῦ φτουχὸ 'πουνδέχῃτι κι 'πρηιτῇ τὸν ἴδιον τοῦ Θιὸ ('πρηιτῇ = ὑπηρετεῖ) Σάμ. || Ἄσμ.

'Ανοίξετε τὰ πόρτεγα τ' ἀπάνω καὶ τὰ κάτω
ν' ἀποδεχτήτε τὸ γαθρὸ τὸ δολυπραματῆτο
(πόρτεγα = αἵθουσαι) Κρήτ.

'Εμήνυσεν ὁ νῆδς γαθρὸς εἰς τὰ πεθερικά δον
νὰ παρὰσύνουρε τσ' αὐλές, νὰ στρώσουνε τσοὶ τάβλες,
ν' ἀποδεχτοῦ δὲ νῆδ γαθρὸ μ' οὕλη τῇ σὺδροφιά του
αὐτόθ.

'Εβγα, κυρὰ καὶ πεθερά, ν' ἀποδεχτῇς τὴ νύφη
Παξ.

Νὰ χαρῶ τὸν ἄντρα ποῦ 'χα | καὶ νὰ ζήσῃ τοῦτος πῶχω
καὶ ν' ἀποδεχτῶ τὸν ἄλλο, | ἂν σοῦ λέω ἓνα γι ἄλλο
(σκωπτικὸς γυναικεῖος ὄρκος) Ζάκ. Διὰ τὴν σημ. πβ.
Πολύβ. 22,15,8 «ἀποδεξάμενος δὲ καὶ τοὺς παρὰ τῶν ἄλλων
πόλεων πρεσβευτάς». Συνεκδ. καὶ ἐπὶ ἀψύχων ΝΠετμεζ.
ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Σπιτάκια μ' ἀποδέχονται μὲ τὴν ἀπλὴ τους ὁμορφιά
ἀκρογιαλιές καὶ χλωρασιές κ' εὐωδιασμένοι κῆποι.

β) Δέχομαι, ὑποδέχομαι, εἰδικῶς ἐπὶ τῶν ὑποδεχο-
μένων συγγενεῖς ἢ φίλους ἐκ τῆς ξένης ἐπιστρέφοντας
(εἰς τὴν σημ. ταύτην ἐπέδρασε καὶ τὸ ἀρχ. ὑποδέχομαι)
Ἡπ. Θήρ. Κάμπ. Κέρκ. Κρήτ. (Ρέθυμν. κ.ά.) Μακεδ.
(Καστορ. Καταφύγ.) κ.ά.: 'Αποδέχτηκά τονε, μὰ σὲ κακὸ
χάλι Ρέθυμν. Συχνάκις εἰς εὐχάς: Καλῶς τὸν ἀποδέχτηκες!
Ἡπ. Μὲ καλὸ ν' ἀποδεχτῇς τὸ παιδί σου! Κρήτ. Καλῶς νὰ
τὸν ἀποδεχτῇς Κέρκ. Δέξου, κόρη, κι ἀποδέξου τὸν νόστον τοῦ
καλοῦ σ' ἄντροῦ Κάμπ. Καλῶς τὸν ἀποδέχ'κ'ις! Καστορ.
Καταφύγ. Συνών. δέχομαι, ὑποδέχομαι. 3) 'Επὶ
πραγμάτων, ὑποδέχομαι τι, οἷον ἀντικείμενον ἄνωθεν κατα-
πίπτον Κάμπ. Κρήτ. (Ρέθυμν. κ.ά.) Κύθηρ.: 'Στὴ γεφαλὴ τὴν
ἀποδέχτηκε τὴ δέτρα Ρέθυμν. Τὰ ἀναυλοχερὰ κάμνουν καλές
ἐλαιές, γιὰτ' ἀποέχονται τὰ περισυνάματα (ἀναυλοχερὰ = λακ-
κῶδη μέρη ὑπὸ τὰς κλιτῆς, περισυνάματα = καταρρέοντα
ὑδατα, χῶματα κτλ.) Κάμπ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Β 502
(ἐκδ. ΣΞανθουδ.) «πιάνει τὸ πλῆθ βαρύτερο, πετᾷ τὸ 'ς τὸν
ἀέρα, | σὰ φύλλο τ' ἀποδέχτηκε 'ς τὴ δυνατὴν του χέρα».

4) 'Ανέχομαι Πελοπν. (Μάν.): Δὲ δ' ἀποδέχεται τὸ χέρι
μου (ἐπὶ ζέοντος ὕδατος). Συνών. δέχομαι. 5) Μετοχ.
περιφραστικῶς μετὰ τοῦ εἶμαι, περιμένω, προσδοκῶ Κρήτ.
(Βιάνν): Δὲν εἶμαι ἀποδεχάμενος ἀπὸ τὰ λεφτά σου (ἐνν. ὥς
ἀντικ. τὸ νὰ ζήσω, δὲν περιμένω νὰ ζήσω ἐκ τῶν χρημά-
των σου). Διὰ τὴν σημ. πβ. Φλώρ. καὶ Πλάτεια Φλώρ. στ. 473
(ἐκδ. ΔΜαυροφρ. σ. 274) «ἡ κρίσις μ' ἀποδέχεται, χάνομαι
εἰς τὸν κόσμον, | κἀνέν' οὐκ ἔχω ἄνθρωπον οὐδὲ μαντατο-
φόρον».

ἀποδημίζω Ἀντικύθ.

'Εκ τοῦ ἀρχ. ἀποδημῶ. Διὰ τὸν μετασχηματισμὸν
ιδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1, 272.

'Εκλείπω, τελειώνω, ἐπὶ φθινουσῶν ὀπωρῶν: 'Αποδή-
μυσαν τ' ἀχλάδια - τὰ σταφύλια κτλ. Συνών. ξεβγαίνω,
τελειώνω, σώνομαι (ιδ. σώνω).

ἀποδιάβα ἡ, ἀμάρτ. 'πιδᾶβα Πόντ. 'πιδέβα Πόντ.
(Κοτύωρ. Χαλδ. κ.ά.) 'ποδκιάβα τό, Κύπρ.

'Εκ τοῦ ρ. ἀποδιαβαίνω. Τὸ οὐδ. ἀναλογικ. πρὸς τὸ
ἀπλοῦν διαβα.

1) Παρέλευσις γεγονότος τινός, οἷον ἐορτῆς κττ. Κύπρ.:
'Σ τὸ 'ποδκιάβα τοῦ παναῦροκοῦ (μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς
πανηγύρεως). β) 'Απομάκρυνσις καὶ ἐξαφάνισις τινος
ὀπισθεν ὑψώματος ἢ καμπῆς ὁδοῦ Πόντ. Συνών. *ἀπο-

διαβα 1. 2) Ἡ δύσις, ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης
Πόντ. (Κοτύωρ. κ.ά.): 'Ηλί' 'πιδέβαν ἐν' (ἔδυσεν ὁ ἥλιος)
Πόντ. || Ἄσμ.

Σίλᾶ ἔφαγα τὴν πιρνήν, μύρᾶ τὸ μεσημέριν
κι ἄλλα σαρανταδῶδεκα 'ς σὴ ἡλι' μ' τὴν 'πιδέβαν
(σίλᾶ = χίλια, πιρνήν = πρωΐαν) αὐτόθ. Συνών. ἀποδιά-
βασμα 1β, βασίλεμα, δύσι, ἡλιοβασίλεμα. 3) Ὑψωμα
γῆς τὸ ὁποῖον διερχόμενός τις ἐξαφανίζεται ὀπισθεν αὐτοῦ
Πόντ. (Χαλδ.): Ἄσμ.

Θὰ θήκω ὄρκον 'ς σὸ ραδὶν κι ὁμνασμαν 'ς σὴν 'πιδέβαν.
'Αντίθ. ἀνάφαμα 2, ἀναφανῇ 1.

ἀπόδιαβα ἐπίρρ. Ἡπ. (Δρόβιαν. Ζαγόρ.) Κέρκ. Λευκ.
Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. — Λεξ. Αἰν. Μ. Ἑγκυκλ. Πρω. Δημητρ.
ἀποδιάβα Ἡπ. 'ποδκιάβα Κύπρ.

'Εκ τοῦ μεσν. ἐπίρρ. ἀποδιάβα.

1) Μετὰ τὴν πάροδον γεγονότος τινός, οἷον ἐορτῆς κττ.,
μετὰ γενικ. Ἡπ. Κέρκ. Κύπρ. Λευκ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.
ἡ αἰτιατ. Ἡπ. (Δρόβιαν. Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. — Λεξ.
Αἰν. Μ. Ἑγκυκλ. Πρω.: 'Απόδιαβα τοῦ Θωμᾶ (μετὰ τὴν
Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ) Λευκ. Οὐ γάμους θὰ γίν' ἀπόδιαβα
τ'ν Πασχαλιὰ (μετὰ τὸ Πάσχα) Ζαγόρ. 'Απόδιαβα τοῦ Χριστοῦ
κάνουνε στάσι οἱ ἐλαιές κι ἃ θὰ πέσουνε, ἐξ ἀνάγκης ἀπὸ
μεγάλου ἀέρα (μετὰ τὰς ἐορτάς τῶν Χριστουγέννων) Κέρκ.
'Απόδιαβα τ' Λαμπρὴ ἔχουμε γάμον Αἰτωλ. 'Πόδκιάβα τοῦ
παναῦροκοῦ χωρκαίτης ἀλλαμένος (παναῦροκοῦ = πανηγυριοῦ)
(ἐπὶ τῶν ἀκαίρως ἐνεργούντων, πβ. ἀρχ. «κατόπιν ἐορτῆς»)
Κύπρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. «ἀποδιάβα τῆς Πεντηκοστῆς» (παρὰ
Δουκ. ἐν λ.) 2) Ὑστερον, βραδύτερον ἄνευ ὠρισμένου
χρονικοῦ ὁρίου Στερελλ. (Αἰτωλ.): Χάινδι τῶρα, ἀπόδιαβα
νὰ μὴ πιρ'μὲν'ς, θανά'ρθον. Συνών. ἐπειτα, κατόπι,
ὑστερα.

ἀποδιαβάζω σύνθηθ. ἀποδᾶβάζω Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)
ἀπουδμβάζον Λέσβ. ἀποδεβάζω Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀπι-
δεβάζω Πόντ. (Κρώμν. Τραπ. Χαλδ.) ἀποδᾶζω Πόντ.
(Κοτύωρ.) 'ποδιαβάζω Θράκ. (Γέν. Σαρεκκλ.) Μύκ. Τήν.
— ΠΠαπαχριστοδ. Θρακ. ἡθογραφ. 1,67 3,32 καὶ 4,12
'δουδιαβάζον Λέσβ. 'ποδκιαβάζω Κύπρ. 'πιδεβάζω Πόντ.
(Κρώμν. Τραπ.)

'Εκ τοῦ μεσν. ἀποδιαβάζω. Ὁ τύπ. *δουδιαβάζου
ἐκ τῆς συνεκφ. μετὰ λέξεων ληγουσῶν εἰς ν, οἷον τόν, τήν.
Ὁ τύπ. ἀπουδμβάζου ἐκ τοῦ *ἀποδμβεβάζω λαβόντος
τὸ ε ἐκ τῆς αὐξήσεως καθὼς καὶ διειβαίνου ἐκ τοῦ ἀμαρτ.
διειβαίνω. Εἰς τοὺς τύπ. ἀποδεβάζω, ἀπιδεβάζω,
'πιδεβάζω πρόκειται φωνητικὴ ἐξέλιξις ια - ᾱ - ε. Πβ.
καὶ διαβάζω - δᾶβάζω - δεβάζω. Ὁ τύπ. ἀποδᾶζω
ἐκ τοῦ *ἀποδζάζω.

1) Κάμνω τινὰ νὰ περάσῃ ἀπὸ ἓνα μέρος καὶ νὰ μὴ
φανῇ πλέον, συνήθως ἐπὶ προσώπου προπεμπομένου Πόντ.
(Τραπ. Χαλδ.): 'Επιδέβασαμ' ἄτον Χαλδ. 'Επιδέβασ' ἄτον
'ς σὸν ραδὶν αὐτόθ. β) Ἐπὶ ἀψύχων, διαπερῶ Πόντ.
(Χαλδ.): 'Αποδεβάζ' τὸ ράμμα. γ) Μεταφέρω Σύρ.: Νὰ
τ' ἀποδιαβάσῃ τὸ φαῖ. 2) Προπέμπω, κατευοδώνω Θράκ.
(Ἀρκαδιούπ. Γέν. Σαρεκκλ. Σκοπ. κ.ά.) Λέσβ. — ΠΠαπα-
χριστοδ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Μ. Ἑγκυκλ.: Πῆγε ν' ἀποδιαβάσ'
τὸν ἄνθρωπο Ἀρκαδιούπ. Τὴ 'δοδιάβασα τὴν ἄμνια μ'
Σαρεκκλ. Πά' νὰ 'ποδιαβάῃς τὴ θειά σ' (πά' = πήγαινε)
αὐτόθ. Θυμᾶσαι ναι ποῦ ἦρτε ἡ μάννα μ' καὶ ἐφάγαμ'
καὶ σὰν τὴν 'ποδιάβασα, σ' ἔβγαλα καὶ διάβ'καμ' κ' ἐμεῖς;
(ἐκ παραμυθ.) Γέν. Χαιρέτισε καὶ τὴ μάννα ποῦ τὸν 'πο-
διάβασε καὶ χάθηκε 'ς τὴ σκοτεινιά τοῦ δρόμου ΠΠαπα-
χριστοδ. ἐνθ' ἄν. 3,32. Γυναῖκες, παιδιά, κορίτσια, γέροι,

επροβοδοῦσαν, ᾠποδιάβαζαν τοὺς ξενιτεμένους αὐτόθι. 1,67. Συνών. ἀποβγάλλω 2, κατευοδώνω, ξαποσιτέλλω, εβγάζω, ξεβγάλλω, ξεπροβοδώνω, παραβγάζω, υναποβγαίνω. 3) Ἀπομακρύνω, ἀποπέμπω τινὰ ὑσχήμωσ Κύπρ. Μύκ. — Κορ. ᾠτ. 4,27: Μέσ' ᾠ τὸ μεσ'μέρ' ᾠς ᾠποδιάβασα (ἀπράκτους ἀπέπεμψα) Μύκ. ᾠ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Σαχλίκ. Γραφαὶ καὶ στίχοι στ. 295 (ἐκδ. Wagner σ. 74) «γελᾷ τον τὸν παντέρημον ὡσάν μικρὸν ᾠπέλλιν, | σάν νὰ τὸ ἐποδιάβαζεν ᾠ μάννα με παστέλλιν» καὶ Διγεν. ᾠΑκρίτ. (Λαογρ. 9 (1926) σ. 321) «τότε ὁ ἀμιράς ἐέλοντας νὰ τοὺς ἀποδιαβάσῃ ἐγέλασέν τους καὶ εἶπεν...» Συνών. ἀποδιώχνω. 4) Καταπίνω ἀκουσίως Πόντ. (Κοτύωρ.): ᾠΕπέδᾠσε ἕνα ἐλαίας πιπίλ' (κουκκούτσι). 5) ᾠΧπανδρεύω, ἐπὶ κόρης ΠΠαπαχριστοδ. ἐνθ' ᾠν. 4,12: Τῆς κόρης ποῦ ᾠρθε καιρὸς νὰ τὴν ᾠποδιαβάσ' καὶ νὰ τὴν ξεμακρένῃ ἀπὸ τὸ σπίτι της. 6) Φονεύω Κύπρ. Μύκ.: Μὲ μὴν ματσουκεᾠν ἐποδκιάβασάν τον Κύπρ. Τὸν ἀποδιαβάζ' τὸν ᾠρρωστο ὁ δεῖνα (εἰρων. ἐπὶ κακοῦ ἱατροῦ ἀποσιτέλλοντος τοὺς ἀσθενεῖς εἰς τὸν ᾠΑδην) Μύκ. Συνών. ξαποσιτέλλω.

7) Περαιτῶ τὴν ἀνάγνωσιν σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.): ᾠΔὲν ἀποδιάβασα ἀκόμα τὸ βιβλίον ποῦ μοῦ ᾠδωσες σύνηθ. ᾠΟ παπᾠς ἀποδιάβασε ἕνα ἕνα κῖ ὡς τὴν ᾠκρη τὰ γράμματα τοῦ ξορκισμοῦ (ἐκ παραδ.) Πελοπν. (Βαλτέτσ.) || ᾠἈσμ.

Κῖ ἀπῆς τῶ ᾠδ' ἀποδιάβασεν ὁ δάσκαλος ρωτᾠ ᾠσοι, νὰ ποῦ γῖ αὐτοὶ τὴ γνῶμῃ ᾠω γ' εἶδα βουλὴ νὰ πῖᾠση (τ' ἀποδιάβασεν ἐνν. τὰ γράμματα, τὰς ἐπιστολὰς) Κρήτ. ᾠΗ σημ. καὶ παρὰ Σομ. β) Τελειώνω τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν τινὸς ᾠων. (Κάτω Παναγ.) Κῦθηρ.: ᾠἈσμ.

ᾠΟταν μ' ἀποδιαβάσουνε καὶ τὰ κερῖᾠ μου σβήσουν, τότε καὶ σὺ, ᾠγάπη μου, μέσα ᾠς τὰ μαῦρα ντύσουν Κάτω Παναγ. 8) ᾠΕνταφιάζω τινὰ Κῦθηρ.: Τὸν ἀποδιαβάσαμε. Συνών. ᾠναπαρώνω 3, ᾠνασηκώνω Α 2, ᾠθάφτω, κῖ ᾠδεύω, σῖ ᾠκώνω. ᾠΗ μετοχ. ᾠποδιαβασμένος = ὁ ὑπερβὰς ὠρισμένον χρονικὸν ὄριον, ἐπὶ καρπῶν Τῆν.: ᾠΑμα ᾠναι ᾠποδιαβασμένο τὸ λῦθ', δὲ ᾠνᾠν' περὶ (εἶναι ᾠχρηστον πρὸς γονιμοποίησιν).

ἀποδιαβαίνω Μύκ. Πελοπν. (Λακων.) Σῦρ. κ.ᾠ. — Λεξ. Αἰν. Μ. ᾠΕγκυκλ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀποδιααίνω Κάρπ. ἀπογιααίνω Κάρπ. ἀποδᾠβαίνω Πόντ. (ᾠΑμιο. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ᾠ.) ἀποδεβαίνω Πόντ. ἀποδᾠαίνω Πόντ. ἀπιδᾠβαίνω Πόντ. (ᾠΙμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. ᾠΟφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ᾠ.) ἀπιδεβαίνω Πόντ. ᾠποδιαβαίνω Κρήτ. Σίφν. ᾠπουδᾠβαίνω Πόντ. (Κοτύωρ.) ᾠπιδᾠβαίνω Πόντ. (Τραπ. κ.ᾠ.) ᾠπιδεβαίνω Πόντ.

ᾠΕκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. δῖα βαίνω. Οἱ ἀπὸ (ᾠ) πῖ - τύπ. κατὰ παρετυμ. πρὸς τὴν προθ. ἐπῖ. ᾠΗ λ. καὶ ἐν ᾠΕρωτοκρ. Ε 1094 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.)

Α) Μετβ. 1) Διέρχομαι τι καὶ ἀφίνω ὀπισθὲν μου, ἐπὶ ὄρους, ὑψώματος κτ., τὰ ὁποῖα διερχόμενός τις δὲν φαίνεται πλέον Πόντ. (ᾠΙμερ. Κοτύωρ. Χαλδ. κ.ᾠ.): ᾠΕπιδέβεν τὸ ρακάν' (γῆλοφον) Χαλδ. ᾠΑπιδεβαίνω τὸ ραδῖν (ὄρος) Κοτύωρ. || Φρ. ᾠΕπιδέβεν τὸ ρακάν' (ἀπέθανε) Χαλδ. || ᾠἈσμ.

ᾠΑχπάσκουμαι ᾠς σὴν ξενιτᾠν, κορ' ᾠτζόπα, δὲν ᾠκῖ λέτε, ἀπιδᾠβαίνω τὰ ραχᾠ, κάθεζ' ᾠνε καὶ κλαῖτε (ᾠαχπάσκουμαι = ξεκινῶ, κορ' ᾠτζόπα = κοριτσᾠκῖα) ᾠΙμερ.

Εἷς μοναχὸς καλόγερος ραδῖᾠ πιδᾠβαίνει κ' ᾠεμεῖς οἱ δῖλοι ᾠρχοντες γιὰτῖ κ' ἀπιδᾠβαίνομ' (κ' ἀπιδᾠβαίνομ' ἐκ τοῦ ᾠκῖ ἀπιδᾠβαίνομε) Τραπ.

ᾠΑμὸν ᾠήλος ἐφάνθες με κῖ ᾠμὸν ᾠετὸς ἐδέβες κῖ οὐσᾠν ἐκαλοτέρεσα ραδῖᾠ ἐπεδέβες

(ᾠμὸν = καθὼς, ᾠήλος = ᾠήλιος, ἐκαλοτέρεσα = παρετήρησα καλύτερα) Χαλδ. β) Μεταφ. ἀποθνήσκω Καππ. (Φάρασ.): ᾠΠιδέβῃ (ἀπέθανε). γ) Πορεύομαι, διατρέχω Μύκ.: Σᾠν ἐποδιάβηνε μῖᾠ ὥρα δρόμο (ἐκ παραμυθ.) 2) Παύω ἐνδιαφερόμενος περὶ τινος, ἐγκαταλείπω, ἀπαρνοῦμαι Πόντ. (ᾠΑμιο. ᾠΙμερ. Κοτύωρ. Κρώμν. ᾠΟφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ᾠ.): ᾠΟ Θεὸς ἐπεδῆβε με Τραπ. ᾠΕπεδέβεν τὴν γυνᾠκαὶν ᾠτ' Χαλδ. ᾠΕπεδῆβα τὴ δᾠσκαλικὴν (τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα) Τραπ. ᾠΑῖτικα λόγια ἀποδέβ' ᾠτα (ᾠφησε τοὺς τοιοῦτους λόγους) Χαλδ. ᾠΕπεδέβεν τὸν κόσμον (ἀτηρηνῆθη τὸν κόσμον) αὐτόθι. ᾠΕπεδῆβα τὸ ψέμαν (ᾠπαυσα ψευδόμενος) Τραπ. ᾠΑπιδέβα με! (ᾠφησέ με ᾠήσυχον, ξεφορτωῶσου με!) Πόντ. (Χαλδ. κ.ᾠ.) || ᾠἈσμ.

ᾠΑπιδᾠβαίνω τὰ ραδᾠ, πάω ᾠς σᾠ θάλασσᾠκρᾠ

Πόντ.

ᾠἌλλο ᾠς σὸ σπίτι σ' ᾠκ' ἐρχουμαι, ᾠς σὴν αὐλᾠ σ' ᾠκῖ δᾠβαίνω, ᾠἄλλην κόρην ἐγάπεσα, ἐσὲν ᾠθ' ἀπιδᾠβαίνω

(ᾠἄλλο = πλέον) Χαλδ.

Β) ᾠΑμτβ. 1) ᾠἘξαφανίζομαι ἀπὸ τῶν βλεμμάτων τῶν παρατηρούντων με κάμπτων ὀπισθεν ὑψώματος, ὄρους, καμπῆς ὁδοῦ κτ., καθίσταμαι ἀφανῆς Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Τραπ. Χαλδ. κ.ᾠ.): ᾠἈσμ.

ᾠΕλέπω σε καὶ δαίρουμαι, ἀπιδᾠβαίνεις καὶ κλαῖω

Τραπ. Συνών. ἀπογέρνω Α 4, σκαπετῶ. β) Δύω, ἐπὶ τοῦ ᾠήλιον Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ. κ.ᾠ.): ᾠΟ ᾠήλον ἀποδᾠβαίν' καὶ στέκ' (ἀρχίζει νὰ δῦῃ) Χαλδ. ᾠΟ ᾠήλον ἐπεδᾠβεν ἀπαδᾠ (ἀπεδῶ) Κοτύωρ. Συνών. βασιλεύω. γ) Παρέρχομαι τόπον τινὰ καὶ ἀπομακρύνομαι, ἀπλῶς παρέρχομαι καὶ ᾠεξαφανίζομαι Κάρπ. Πελοπν. (Λακων.) Σίφν. Σῦρ. — Λεξ. Αἰν. Μ. ᾠΕγκυκλ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Πᾠει πεᾠ, ᾠαποδιάβῃκε Σῦρ. ᾠΗρῃῃσε ν' ἀποδιαβῇ ἀποδᾠ αὐτόθι. || ᾠἈσμ.

Φωνῆς καὶ κλάματ' ᾠκουσα ᾠς τῆς φυλακῆς τὴν πόρτα, δὲν εἶπα κῖ ᾠς ἀποδιαῶ, δὲν εἶπα κῖ ᾠς περάσω

Κάρπ. 2) ᾠΕπὶ ἀψύχων, ἐκλείπω Κάρπ. Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) Σῦρ.: ᾠΑποδιαβαίν' ᾠ φωτῖᾠ (ἀρχίζει νὰ ἐκλείπῃ) Σῦρ. || Παροιμ.

ᾠΟ σύντεκνος ἀπέθανε, τὸ μύρον ἀποδιάβῃ

(ἐπὶ τῶν διαλυόντων τὰς φιλικὰς σχέσεις εὐθύς ὡς τὸ ὑλικὸν συμφέρον ἐκλίπῃ) Λακων. || ᾠἈσμ.

Φᾠ, καρδῖᾠ καμένη, χῖόνι | νὰ σ' ἀπογιαοῦν οἱ πόνοι

Κάρπ. ᾠΗ σημ. καὶ ἐν ᾠΕρωτοκρ. ἐνθ' ᾠν. «κρατεῖ τη νὰ τζ' ἀποδιαβῇ ᾠ λιγωμάρα ᾠκείνη».

*ἀποδιάβαμα τό, ἀποδᾠβαμαν Πόντ. (Κερασ.) ἀποδέβαμαν Πόντ. ἀποδᾠαμαν Πόντ. (Κερασ.) ἀποδέαμαν Πόντ. ἀπιδᾠβαμαν Πόντ. (Κερασ.) ἀπιδέβαμαν Πόντ. (Χαλδ.) ἀπιδᾠαμαν Πόντ. (Κερασ.) ἀπιδέαμαν Πόντ. ἀπιδᾠβαίμαν Πόντ. (Τραπ.)

ᾠΕκ τοῦ ρ. ἀποδιαβαίνω.

1) Τὸ νὰ κάμψῃ τις γωνίαν τινὰ κτλ. καὶ νὰ γίνῃ ᾠφαντος. Συνών. ἀποδιᾠβάσμα 1, σκαπέτημα. 2) Παραίτησις, ἐγκατάλειψις.

*ἀποδιαβασέα ᾠ, ᾠπιδεβασέα Πόντ. (ᾠΙμερ. Κρώμν.) ᾠΕκ τοῦ ρ. ἀποδιᾠβάζω.

ᾠΑπομάκρυνσις, ἀποχωρισμός, ἀποχώρισις ἐνθ' ᾠν.: ᾠἈσμ.

ᾠΑνάθεμα καὶ τὰ μακρᾠ καὶ τὰ ᾠπιδεβασέας, κλάψο με, τρυγονίτσα μου, ντὸ εἶμαι ξενιτέας

ᾠΙμερ.

ᾠΑνάθεμα καὶ τὰ μακρᾠ καὶ τὰ ᾠπιδεβασέας, τὴν κάρδᾠ μ' πάλ' ἐγόμεωσαν τέρτᾠ καὶ πικρασέας

(κάρδᾠ = καρδίαν, τέρτᾠ = λύπας, ντὲρ τῖᾠ) Κρώμν.

